

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ ΑΓΓΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α΄ ΦΑΛΛΑΔΙΟΝ 3^{ον}. ||

23 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1865.

ΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΕΡΝΑΝΔΟΥ.

Περιήγησις εἰς τὰς "Ἀλπεις ὑπὸ

H. R. De Saussure.

Κατὰ τὰς ἐν ὥρᾳ χειμῶνος γινομένας διαβάσεις τῶν "Ἀλπεων ἄξιοι προσοχῆς εἶναι οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι μοναχοὶ ἐπειγόμενοι νὰ δεχθῶσι τοὺς περιηγητὰς, νὰ τοὺς θερμάνωσι, νὰ τοὺς ξενίσωσι καὶ νὰ περιποιηθῶσιν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ κόπου ἐξαντληθέντας ἢ ἀσθενήσαντας. Περιποιῶνται μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας συμπατριώτας καὶ ξένους, ἄνευ διακρίσεως τάξεως, φύλου ἢ θρησκευματος· χωρὶς νὰ θελήσωσι μάλιστα νὰ μάθωσι τὴν πατρίδα ἢ τὴν θρησκείαν τοῦ ὑπηρετομένου· ἢ ἀνάγκη ἢ ἡ ὁδὸν εἶναι οἱ μόνοι τίτλοι οἱ ἔχοντες δικαίωμα περιποιήσεως πλησίον αὐτῶν. Πρὸ πάντων δὲ ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ ἔαρος ἡ προθυμία αὐτῶν εἶναι ὑπεράνω παντός ἐπαίνου, διότι ἐκτίθενται εἰς μεγίστους κόπους καὶ φοβεροὺς κινδύνους. Ἐκ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου εἰς ὑπέρτης τῆς ἐμπιστοσύνης, πορεύεται μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ καὶ ὑποδέχεται τοὺς ταξειδιώτας, συνοδευόμενος

παρ' ἐνός ἢ δύο μεγάλων σκύλων, οἱ ὅποιοι εἶναι προωρισμένοι νὰ ἀνευρίσκωσι τὴν ὁδὸν εἰς τὸ σκότος τῆς πυκνῆς ὀμίχλης, εἰς τὰς τριχυμίας καὶ τὰς πολλὰς χιόνας καὶ νὰ ἀνακαλύπτωσι τοὺς περιπλανηθέντας διαβάτας. Πολλάκις αὐτοὶ οὗτοι οἱ μοναχοὶ ἐκτελοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἵνα παρέχωσιν εἰς τοὺς ταξειδιώτας συνδρομὴν κατάλληλον καὶ ἄμεσον. Τρέχουσιν εἰς βοήθειαν αὐτῶν ὅσάκις ὁ ὑπέρτης δὲν ἀρκεῖ μόνος ἵνα τοὺς σώσῃ καὶ τοὺς ὀδηγοῦσι, τοὺς ὑποστηρίξουσιν, πολλάκις μάλιστα καὶ τοὺς σηκώνουσιν εἰς τοὺς ὤμους των μέχρι τῆς μονῆς. Ἐνίοτε ἀναγκάζονται νὰ μετέρχωνται εἶδος βίας πρὸς τοὺς ταξειδιώτας, οἵτινες, ἀποναρχωμένοι ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ ἐξηντλημένοι ἐκ τῆς κοπώσεως, ζητοῦσιν ἐπιμόνως νὰ τοῖς συχωρήσωσι νὰ ἀναπαυθῶσιν ἢ νὰ κοιμηθῶσι μικρὸν ἐπὶ τῆς χιόνος. Ἀνάγκη νὰ τοὺς κινῶσι τότε ἐπαιλημένως νὰ τοὺς ἀποσπῶσι τοῦ προδοτικοῦ τούτου ὕπνου, ὁ ὅποιος θέλει τοὺς καταψήξῃ καὶ τοὺς ἐπιφέρει τὸν θάνατον· διότι δι' ἀπαύστου μόνον κινήσεως δύναται τὸ σῶμα νὰ διατηρῇ ἀρκοῦσαν θερμότητα ὥστε νὰ ἀνθίσταται εἰς τὴν ὑπερβολικὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους. Ὁ-

ταν οί μοναχοί είναι υποχρεωμένοι να μένωσιν υπό τὴν ἐπήρειαν τῶν μεγάλων παγετῶν, καὶ ἡ ποσότης τῆς χιόνος ἐμποδίζει αὐτοὺς νὰ περιπατῶσιν ἀρκετὰ ταχέως ἵνα θερμαίνωνται, κτυποῦσιν ἀδιακόπως τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας των μὲ ράβδους τὰς ὁποίας φέρουσι πάντοτε μεθ' ἑαυτῶν, ἀνευ τοῦ ὁποίου μέσου τὰ ἄκρα αὐτῶν ἀποναρκοῦνται καὶ πῆγγουνται χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσι.

Καὶ ἐντούτοις ἐνῶ τοιαύτας φροντίδας καταβάλλουσι, δὲν παρέρχεται χειμῶν χωρὶς περιγηγῆται τις νὰ ἀποθάνῃ ἢ νὰ ἀφίχθῃ εἰς τὸν ξενῶνα μὲ πεπηγότα μέλη. Ἡ χρῆσις τῶν οἰνοπνευμάτων εἶναι παρὰ πολὺ ἐπικίνδυνος κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας, καὶ ἐπιφέρει πολλάκις τὸν θάνατον εἰς τοὺς ταξειδιώτας. Πιστεύουσιν ὅτι θερμαίνονται πίνοντες αἰνόπνευμα, τὸ ὁποῖον πρὸς ὦραν ἀληθῶς τοῖς δίδει θερμότητά τινα καὶ ζωηρότητα, ἀλλὰ κατόπιν τὴν βεβιασμένην αὐτὴν ἔντασιν διαδέχεται ἀτονία, καὶ κόπωσις ἀθεράπευτος.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἀναζήτησιν τῶν δυστυχῶν διαβατῶν, οἱ ὁποῖοι παρεχώθησαν ἐκ τῶν κατερχομένων ἀπὸ τὰ ὕψη χιόνων, ἀναφαίνεται ἐν ὄλῃ τῇ μεγαλειότητι αὐτοῦ ὁ ζῆλος καὶ ἡ δραστηριότης τῶν ἀγαθῶν μοναχῶν. Ὅταν τὰ θύματα τῶν δυστυχημάτων αὐτῶν δὲν κατεχώσθησαν εἰς τὰ ἔγκατα τῶν χαράδρων, οἱ σκύλοι τῆς μονῆς ἀνακαλύπτουσιν αὐτά· ἀλλὰ τὸ ἐνστικτικὸν μὴ ὀδηγούμενον ὑπὸ τῆς ὀσφρήσεως ὅταν οἱ δυστυχεῖς εὐρίσκωνται εἰς βάθη τοιαῦτα δὲν δύναται νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ πλέον. Τότε, ἅμα παρατηρηθῆ ὅτι ἐλλείπουσιν εἰς βόθρα οἱ μοναχοὶ φέροντες σταλίδας (ράβδους μακρὰς) καὶ ἐρευνῶσι βῆμα πρὸς βῆμα τὰ μέρη· ἢ ἀντίστασις τὴν ὁποῖαν δοκιμάζει ἢ σταλὶς αὐτῶν τοὺς ὀδηγεῖ νὰ ἐννοήσωσιν ἐὰν ἀπῆντησε βράχον ἢ σῶμα. Ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ ταύτῃ

περιστάσει, ἀφαιροῦσιν ἀμέσως τὴν ἐπικαθημένην χιόνα, καὶ λαμβάνουσι πολλάκις τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σώσωσιν ἀνθρώπους οἵτινες ἀνευ τῆς γενναίας συνδρομῆς αὐτῶν δὲν ἤθελον οὐδέποτε ἰδεῖ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ὅσοι τῶν ἀνευρισκομένων εἶναι πληγωμένοι ἢ ἀκρωτηριασμένοι ὑπὸ τοῦ φύχους μένουσι παρὰ τῇ μονῇ, καὶ θεραπεύονται μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἀναβρώσεως των. Ἐγὼ αὐτὸς συνήνητησα, ὑπερβαίνων τὰς Ἀλπεις, δύο Ἑλβετοὺς στρατιώτας, οἵτινες, τὸ προηγούμενον ἔτος, πορευόμενοι κατὰ τὸ ἔαρ εἰς συνάντησιν τῶν ταγμάτων αὐτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἔπαθον τὰς χεῖρας ἐκ τοῦ παγετοῦ, καὶ διέμειναν ἐκεῖ ἐπὶ ἕξ ἐβδομάδας θεραπευόμενοι καὶ περιποιούμενοι, χωρὶς νὰ ἀποτίσωσιν οὐδεμίαν ἀμοιβὴν τοῖς μοναχοῖς.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΦΥΤΑ.

Μεμονωμένον ἐν μέσῳ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, παραδερόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων πολλάκις τὸ πλοῖον, ταλαιπωρούμενον ὑπὸ τῆς πείνης, κινδυνεύει νὰ ἀπωλεσθῇ ὅταν αἴφνης ὁ πρῶτος παρατηρεῖ δάση φυκῶν βλαστάνοντα εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Τὰ φύλλα των, κυκλοτερῆ καὶ πλατέα, εἶναι διάτρητα καὶ ἀφίνουσι νὰ διέρχηται τὸ ἄλμυρον ὕδωρ· ἀλλὰ τὰ ὄρμενα καὶ αἱ ρίζαι αὐτῶν προσφέρουσι τροφὴν πολύτιμον καὶ σωτηριώδη. Εἰς τὴν θέαν ταύτην, τὸ πλήρωμα αἰσθάνεται ἀναγεννωμένας τὰς δυνάμεις του καὶ δρέπει τὰ φυτὰ ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἡ θεία πρόνοια τῷ προσφέρει. Τὸ θάρρος του ἀναζωπυροῦται, ἡ ἐλπίς ἐπανέρχεται εἰς τὰς καρδίας ὄλων, καὶ χάρις εἰς ἀσθενές τι φυτὸν, ἐπαναστρέφει εἰς τὴν πεφλημένην του πατρίδα ὁ ταλαιπωρὸς ναύτης.

Ὁ Ὠκεανὸς δὲν κοσμεῖται μόνον ἀπὸ δάση ἔχει ἐπίσης τοὺς κήπους του καὶ τὰ ἀνθὴ αὐτοῦ· ἐν μέσῳ τῶν πινηκῶν κογγῶν καὶ τῶν κοραλλίνων δεινδρυλλίων ὑψοῦνται σεμνῶς τὰ χρυσοχρῶα φύλλα τοῦ θαλασσίου ἴου καὶ ἡ ὑδροχαρῆς ῥοδὴ ἐστεμμένη μὲ ἀνθὴ ὡς ἡ ῥοδὴ τῶν κήπων ἡμῶν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν θαυμασίων δεινδρυλλίων τὰ ὁποῖα κοσμοῦσι τὸ κράτος τῶν ὑδάτων, οὐδὲν μεγαλεπρέστερον τῶν γιγαντωδῶν φυκῶν τῶν ὁποίων τὰ στελέχη φαίνονται καταμετρῶντα τὰς ἀβύσσους τὰς ὁποίας σκιάζουσιν. Ἐνίοτε ἡ τριχυμία θραυεῖ, ἀποσπᾶ καὶ ὠθεῖ ὀλόκληρα τὰ δάση ταῦτα, μετὰ τῶν πολυαρίθμων κατοίκων αὐτῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων θαλασσῶν. Τότε ὅμοια τὰ δάση ταῦτα πρὸς δίκτυα, παρασύρουσι πᾶν τὸ προστυχόν κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῶν. Περικεκαλυμμένα εἰς τὰς χλοεράς ταύτας νήσους, τὰ κογγύλια, οἱ ἰχθύς τὰ ἔντομα, ἐποχοῦνται εἰς τὰς μεμακρυσμένας θαλάσσας ὅπου ἰδρῶσιν νέας ἀποικίας. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν ἀχανῶν αὐτῶν λαβυρίθων, περιέρχονται ὑπὸ τὸ αὐτὸ φύλλωμα, ἀναπαύονται ὑπὸ τὸ αὐτὸ καταφύγιον ὅπου τὸ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς, καὶ ταξειδεύουσι χωρὶς νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν πατρίδα των.

L. Aimé-Martin.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Ἐγωϊστής (*)

Παρατηρήσατε τὸν οἰηματίαν αὐτὸν θνητὸν τὸν ὑπερόπτην τῆς κοινωνίας δεσπότην. Ἀδιακόπως εἰς πᾶσαν περιστασιν εἰς ἐκάστην φράσιν τὸ ἐγὼ βασιλεύει εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἐγὼ δεσπόζει εἰς τὴν ψυχὴν του.
Δελλίλης.

Ὁ Σενσομὼν ἐγένετο τεσσαράκοντα ἑτῶν χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ αἰ-

(*) Εἰς τὸ ἔξῃς θέλομεν ἀπαιρῶσαι μίαν ἢ δύο στήλας ἵνα δίδωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὴν ἐξοικονοσίαν τῶν διαφόρων χαρακτήρων ὑπὸ μεγάλων συγγραφέων ὡς τοῦ La Bruyère, Molière, Le Brun κτλ.

στοιμὰ τι ξένον εἰς ἑαυτὸν· ἵνα ἀληθεύσῃ ὅτι

Τὸ ἐγὼ εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἔχει περισσότερας τῶν δύο συλλαβῶν.

Φροντίζει πάντοτε ὁμιλῶν νὰ ὀβητῇ τὴν ἀντωνυμίαν ἐγὼ, δι' ἐμὲ, μοῦ, ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστης φράσεως· δὲν γνωρίζει ἄλλα δυστυχήματα ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὁποῖα αἰσθάνεται, δὲν ἐννοεῖ ἄλλας εὐχαριστήσεις ἐκτὸς τῶν ὅσων ἀπολαμβάνει. Ἐὰν εὐρίσκειται περιπατῶν καὶ ἀρχίσῃ βροχὴ εἶναι ὑπερβέβαιος ὅτι πίπτει μόνον δι' αὐτόν· ἐὰν βαδίξῃ πεζὸς κατηγορεῖ τὴν ἀστυνομίαν ἢ ὁποῖα ἀφίνει νὰ περιτρέχῃ τὴν πόλιν ἄμαξαι· ἐὰν εὐρίσκειται ἐντὸς ἀμάξης μέμφεται τὴν μετριότητα τῶν νόμων, οἵτινες δὲν συγχωροῦσι νὰ καταπατῶσι τοὺς πεζοὺς βαίνοντας. Ὅλαι αἱ πράξεις ὅλαι αἱ σκέψεις του εἶναι ἐρωτήσεις εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα· « τί δύναμαι νὰ ὠφελῶ ἐγὼ ἐκ τούτου; τί δύναται νὰ προκύψῃ δι' ἐμὲ; εἰς τί δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ; »

Ὁ Σενσομὼν ἔχει φήμην εἰς τὸν κόσμον τιμίου ἀνθρώπου· εἰς τῶν φίλων του ἔρχεται ἐσπέραν τινα καὶ τῷ λέγει ὅτι τὴν ἐπαύριον τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωίας ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ δι' ὑπόθεσιν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ὀλόκληρος ἡ περιουσία, ἡ εὐτυχία αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἐν δὲ μόνον τέταρτον τῆς ὥρας ἐὰν παρέλθῃ τὰ πάντα καταστρέφονται. Ἡ συνέντευξις ὀρίζεται καὶ ὁ Κ. Σενσομὼν ὑπόσχεται νὰ ἴσῃ ἀκριβής· ἀλλὰ δυστυχῶς ἐγείρεται τακτικώτατα εἰς τὰς ἐννέα ὥρας καὶ κινδυνεύει νὰ ἀδιαθετήσῃ νὰ χάσῃ τὴν ὀρεξιν του ἐὰν ἐγερθῇ κατὰ ἐν τέταρτον ἐνωρίτερα. Εἰς τὰς ὀκτῶ λοιπὸν, τὴν ἡμέραν τῆς συνεντεύξεως, αὐτὸς εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην του· ὁ φίλος του ἐρχεται τὸν βιάζει, τὸν παρακαλεῖ· ἐγείρεται ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ συνήθως δὲν ἐξέρχεται τοῦ οἴκου νηστις, διότι ὁ ἰατρός του τῷ ἀπηγόρευσε τοῦτο

ἐπὶ κινδύνῳ κεφαλαλγίας ὀχληρᾶς· ἐννέα ὥραι σημαίνουν εἶναι ἐνδευμένους θερμότητα, ἐφόρεσε τὰ διάβραθρα του (clagues γαλότσια), τεμάχιον φανέλλας ἐπὶ τοῦ στομάχου του, ὀλίγον βαμβάκιον εἰς τὰ ὠτά του. Ἀναχωρεῖ οὕτω καλῶς προπεφυλαγμένος, ἀναβαίνει εἰς ἄμαξαν, φθάνει εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος· ἀλλ' ἢ ὑπόθεσις πρὸ δύο ὥρῶν ἐτελείωσε καὶ ὁ ταλαίπωρος φίλος κατεστράφη παντελῶς. — Ἀδίκως μ' ἔκαμε, ἀνακράζει, νὰ ἐγερωθῶ τόσον ἐνωρίς!

De Jouy.

ΦΥΣΙΚΗ.

Τὸ βόρειον σέλας.

— 00 —

Ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Στοκόλμης, εἶδον ἐν τῶν περιεργότερων θεαμάτων τὸ βόρειον σέλας. Εὐρισκόμην μετὰ τινος συντρόφου τῶν περιηγήσεών μου καὶ ἐθαυμάζομεν τὸ καθαρὸν τὸ σελήνης φέγγος κατὰ τὰ μέσα τῆς νυκτός, ὅτε αἴφνης παρετηρήσαμεν ἀμφίβολόν τινα καὶ ὑπόλευκον λάμψιν ἐξαπλουμένην ἐπὶ τοῦ στερεώματος· τὸ κατ' ἀρχὰς ἐρωτήσαμεν ἀλλήλους ἐὰν ἦτο νέφος φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης· ἀλλ' ἦτο τι ὀλιγώτερον πυκνὸν καὶ περισσότερον ἀόριστον νέφους· ἤθελέ τις ὑποθέσει ὅτι ἦτο ὀγαλαξίας ἢ μακρυνόν τι πολυάστρον (nébuleuse) (*). Ἐνῶ ἐδιστάζομεν εἰσέτι, γραμμὴ τις φωτεινὴ ἐσχηματίσθη, ἐξηπλώθη ἀμφίβολως πως, καὶ διεκρίναμεν αἰφνιδίως μεγίστους πυροπήδακας, μακρὰς ξιφοειδεῖς ἀκτῖνας καὶ πύραυλα ἄπειρα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· μετ' ὀλίγον πάντα

ταῦτα τὰ σχήματα συνεχωνεύθησαν, καὶ, εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, ἐπεφάνη φωταυγὲς τόξον, ἐξ οὗ κατέπιπτε βροχὴ φωτεινῆ· ὅ,τι συνέβαινε ἐνώπιον ἡμῶν δὲν δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς οὐδέν· ἦσαν φαινόμενά τινα διαρρέοντα, ἀνεπίδεκτα περιγραφῆς καὶ τὰ ὁποῖα ὁ ὀφθαλμὸς μόλις ἤδύνατο νὰ προφθάσῃ, τοσοῦτον διεδέχοντο ἀλλήλα, ἠνοῦντο, ἐχάνοντο ταχέως· ἦτο ἀδύνατον νὰ προῖδη τις πρὸ ἐνὸς δευτερολέπτου ὅ,τι ἐμελλε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ὄψιν τὸ οὐράνιον φαινόμενον. Ὅ,τι ἐνόμιζέ τις ὅτι παρατηρεῖ εἶχεν ἀφανισθῆ, ἐνῶ ἀκόμη τὸ ἐζήτει ἵνα λάβῃ ἰδέαν εὐκρινῆ αὐτοῦ. Τὸ θαυμάσιον θέαμα ἐφαίνετο ἀφανιζόμενον καὶ ἐπαναρχίζον καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ προφθάσῃ τις τὸν μεταχρωματισμὸν αὐτοῦ. Δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ παρευθὺς εὐρίσκετο ἐκεῖ ὡς νὰ μὴ ἔλλειψε παντελῶς. Ἐν ὀλίγοις, οὐδεμία περιγραφή δύναται νὰ δώσῃ εἰκόνα πιστὴν τοῦ εὐκρινήτου, τοῦ ἰδιοτρόπου, τοῦ ἀκαταλήπτου τῶν περιλαμπῶν αὐτῶν παιγνιδίων τοῦ νυκτερινοῦ τούτου φωτός, τὸ ὁποῖον ἐζημιούτο καὶ πως παρὰ τοῦ φέγγους τῆς πανσελήνου. Ἐνεκα ταύτης, τὸ φῶς τοῦ βορείου σέλαος ἦτο ὠχρὸν καὶ ὑπόλευκον, ἢ δ' ἄλλως τοὺς μετασχηματισμοὺς ἤθελον συνοδεύει οἱ μεταχρωματισμοί, αἱ ἐρυθραί, πράσινοι, διάπυροι ἀνταύγεια, αἵτινες δίδουσι συνήθως εἰς τὰ βόρεια σέλα τὴν ὄψιν φοβερῶν πυρκαϊῶν· καὶ τὸ ἡμέτερον ὅμως δὲν ἀπελείπετο πολὺ ἐκείνων ἦτο ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ πλουσιωτέρων. Διήρκεσε δὲ πολλὰς ὥρας, ἀνανεούμενον, μεταβάλλον θέσιν, μετασχηματιζόμενον ἀδιακόπως καὶ εἶπον ἡμῖν ὅτι πρὸ τριάκοντα ἐτῶν δὲν ἐπεφάνη ὠραιότερον εἰς Στοκόλμην.

J. J. Ampère.

(* Καλοῦσι nebuleuses ἄθροισμα ἀστέρων λίαν ἀπομακρυσμένων ἡμῶν καὶ τῶν ὁποίων τὸ φῶς εἶναι ὠχρὸν. Ὁ Γαλαξίας συνίσταται ἐκ μεγάλου ἀριθμοῦ τοιούτων συστάδων ἀστέρων.

ΟΤΙΛΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ἰπὸ

E. MARMIE.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 2ον)

Ὡς ἔμεινε μόνος ὁ συνταγματάρχης ἐβρίθην ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου με ὄμμα πεπλανημένον, μέτωπον ὠχρὸν καὶ καρδίαν κατεχομένην καὶ κατατροχουμένην ὑπὸ θανασίμου δειλίας.

— « Αἶ! λοιπὸν! ἔλεγε καθ' ἐαυτὸν, ἡ ὀλεθρία στιγμή ἐφθασε τέλος; τὸ μέγα οἰκοδόμημα τὸ ὁποῖον μετὰ τοσαύτης ὑπομονῆς ἀνήγειρα εὐρίσκεται ἐν τῷ καταρρέειν; Ὄρειλον νὰ ἴδω βυθιζόμενον ἐντὸς τῆς ἀβύσσου πλοῦτον, δύναμιν, τιμὴν, τριακονταετῆ φιλοδοξίαν, τριακονταετῆ παραδειγματικὴν ζωὴν; Καὶ ἐντούτοις ἤμην τόσον ἥσυχος τόσον εὐτυχῆς πρὸ ὀλίγου. Διατί ἢ αἰφνιδία αὕτη ἀνέγερσις φοβερᾶς ἀναμνήσεως; Διατί ἢ ἀγωνία αὕτη εἰς τὴν προσέγγισιν ἀνθρώπου τοσοῦτον ταπεινοῦ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μοι εἶναι παντελῶς ἀδιάφορον; . . . Μήπως δὲν εἶναι τὸ ἀληθὲς ὄνομα του; Ὡ θεέ μου, ὅταν τὸν παρατηρῶ, τὸ αἷμα παγώνει εἰς τὰς φλέβας μου... ἀναμνησκόμα . . . Πρέπει νὰ τελειώσω μετ' αὐτοῦ. Οὐδεμία ἀνθρώπινος δύναμις δύναται νὰ ὑπορρή τοιοῦτον μαρτύριον ».

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ κόμης ἐγερεθεῖς βιαίως, ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ εἶπε τῷ ὑπηρέτῃ — Ἄς ἔμῳ ὁ ἐπιλοχίας αὐτός.

Ὁ συνταγματάρχης ἐστάθη ἐνώπιον τῆς θερμάστρας, τὴν κεφαλὴν κρατῶν ὑψηλὰ, τὸ βλέμμα ὑπεροπτικόν, εἰς θέσιν μεγιστάνου, ὅστις καταδικάζεται νὰ δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψιν ὀχληροῦ τινος

Ὁ Φίλιππος Οὐάις ἐπροχώρησε μετὰ σεβασμοῦ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πῖλου του. Ἀλλ' ἄμα ὁ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ὑπηρέτης ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν, τὸ πρόσωπον των δύο τούτων ἀνδρῶν, οἵτινες ἤσθάνοντο ἑαυτοὺς μόνους ἐν τῇ αἰθρῳσῃ μετεσχηματίσθη παρευθὺς. Ὁ κό-

μης ἐπασχεν εἶδος σπασμώδους τρόμου, ἢ δὲ μορφή τοῦ ἐπιλοχίου εἶχε φρικώδη ἐκφρασιν.

Διευθύνθη ταχὺς πρὸς τὸν συνταγματάρχην καὶ τῷ εἶπε με φωνὴν καταχθονίου ἐκφράσεως.

— Ἐγὼ εἶμαι!

— Σὺ . . . τίς . . . τί σημαίνει; . . . ἐτραύλησεν ὁ Βέρνιχ.

— Ἐγὼ, ὁ Λύγουστος Λάουερ, ἀπεκρίθη ὁ Οὐάις καταχθονίον γελῶν, ὁ ἴδιος Λύγουστος Λάουερ τοῦ 1812 ὁ ὁποῖος παρεγένετο εἰς τὸν θάνατον ἐκείνου, μετὰ τοῦ σήμερον φέροντος τὸν τίτλον τοῦ κόμητος Βέρνιχ. Ἄ! Ἄ! με ἀναγνωρίζεις ἐπὶ τέλους, καὶ παύει πλέον ἐδῶ διαφορὰ βαθμοῦ καὶ διαφορὰ πλοῦτου. Πρόκειται δὲ μόνον περὶ δύο γηραιῶν συναδέλφων οἵτινες ἔσχον τὰ αὐτὰ συμβεβηκότα καὶ πρέπει νὰ λάβωσι καὶ τὴν ἰδίαν τύχην.

Εἶχε λεχθῆ. Τὸ φρικώδες πρόβλημα ἐλύθη. Ὁ συνταγματάρχης δὲν προσεπάθησε μάλιστα οὐδὲ νὰ ἀντιλέξῃ εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν, ἥτις ἐκρήγνυτο ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς κεραυνός· ἀπελιθώθη.

— Οὔτε λέξιν περισσότερον, εἶπε, τί θέλεις;

— Αἶ! Αἶ! ὑπέλαθεν ὁ Οὐάις καγχάζων τί ἀπαιτῶ; εἶναι ἀπλοῦστατον· νὰ κάμω τὴν τύχην μου ὅπως καὶ σὺ.

— Ὡς ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Βέρνιχ προσπαθῶν νὰ λάβῃ τὴν συνήθη αὐτῷ ψυχρότητα — Ὁριαμβεύεις, διότι με νομίζεις εἰς τοὺς γρίφους σου, ἀλλ' ἀπατάσαι. Τὸ κῆμα τὸ ὁποῖον γνωρίζεις δὲν ὑρίσταται . . .

— Ὀλίγον ὠρελοῦσιν αἱ διασαφήσεις τὰς ὁποίας θέλεις δοκιμάσει νὰ κάμῃς, ἀπεκρίθη ἀγροίκως ὁ Οὐάις. Ὅ,τι γνωρίζω, εἶναι ὅτι κρέμασαι ἀπὸ τὴν ἐγεμύθειάν μου. Ὅ,τι γνωρίζω εἶναι ὅτι σὺ ἐγεννήθης εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ, καθὼς ἐγὼ, εἶναι ὅτι ἡμεῖθα ἀμρότεροι ἀπλοῖ στρατιῶται ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀληθοῦς κόμητος Βέρνιχ. Δὲν θέλω εἶπει περιπλέον, ἐὰν ἢ πρὸς με διαγωγὴ σου δεχθῆ ὅπως πρέπει, ἐὰν ὅμως ὄχι, δυστυχία εἰς σέ. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν σὲ ἀναζητῶ, πρὸ ἐνὸς δὲ μόλις ἔτους ἢ εἰμαρμένη με ἔθεσεν ἐπὶ τὰ ἔχνη σου, πρὸ ἐνὸς ἔτους σὲ κατασκοπεύω, σὲ παρατηρῶ, καὶ, ἦδη ὅτε σὲ ἀνεκάλυψα, μοι χρειάζεται ἀμοιβή.

— Άκουσε, Λάουερ, έτραύλισεν ο συνταγματάρχης.

— Δεν θέλω τίποτε να ακούσω· ήμπορώ να σιωπήσω, αλλά θέλω ή σιωπή μου να πληρωθῆ.

— Και τί ζητείς;

— Προς στιγμήν, τās έπωμίδας του ύπολοχαγού και άμέσως. Άργότερα, βλέπομεν. Υγίαινε. Μακάριζε έαυτόν διότι είσαι συνδεδεμένος με συνένοχον τόσον μέτριον.

Λέγων ταύτα εξήλθεν. Ο δέ Βέρνιχ έμεινεν ακίνητος, σιωπηλός και ως άπολιθωμένος.

III

Την έπαύριον τῆς σκηνῆς ταύτης ο δούξ ήτο έν τῷ γραφείῳ του μετά του άρχιγραμματέως Φενερβέργ ο όποιος τῷ υπέβαλε τήν ήμερήσιον έργασίαν.

— Είναι όλα; ήρώτησεν, άφοῦ υπέγραψε διάφορα διατάγματα.

— Όχι, ύψηλότατε, ιδού άκόμη έν προκλήθεν παρά του ύπουργείου τών στρατιωτικῶν ένα προβιβάσθη είς τόν βαθμόν άνθυπολοχαγού ο έπιλοχίας Φίλιππος Ουάϊς.

— Πώς υπάρχει θέσις κενή;

— Δεν πιστεύω.

— Τότε διατί ή πρότασις αύτη;

— Ο συνταγματάρχης Βέρνιχ ζητεί τόν προβιβάσμον αυτόν.

— Τότε αλλάζει. Ο συνταγματάρχης δεν είναι δυνατόν να κάμη τήν πρότασιν ταύτην άνευ λόγων καλών και νομίμων. Έχω πλήρη έμπιστοσύνην είς αυτόν και υπογράφω. Ο υίός του θέλει παρουσιασθῆ σήμεραν είς έμέ. Άμα έλθῆ τόν εισάγετε.

Ο άρχιγραμματεὺς άπεσύρθη. Ο πρίγκηψ ήγέρθη γελῶν και έβημάτιζε κατά μήκος του δωματίου του. Μετά τὰ καθήκοντα του ήγεμόνος γλυκύ όνειρον ιδιώτου κατείχε τήν διάνοιάν του.

— Άνυπομονῶ, έμονολόγει, να ἴδω όποιον άποτέλεσμα θέλει φέρει ή έπιστολή μου και τὸ έγκλειστον δῶρον. Έάν ή αισθηματικῆ αλληλογραφία μου δεν έπιτύχη θέλω έπινοήσει άλλο τι μέσον. Η γραία μου φαίνεται κάλλιστα διατεθειμένη... ή άνεπιβίβη είναι προμε-

ρά δύσκολος· άλλ' όποία άγγελική μορφή! όποιον θελκτικόν βλέμμα! άφ' ου χρόνου τήν είδον δεν δύναμαι πλέον να τρέψω άλλαχού τόν νοῦν μου. Πρέπει να με άγαπήσῃ. Ναι, δια να τύχω έν συμπαθές μειδίαμα, ένα λόγον γλυκύν εκ τῶν ωραίων χειλέων της, είμαι έτοιμος να κάμω πάσαν θυσίαν.

Ο μονόλογος οὗτος του πρίγκηπος διεκόπη εκ τῆς άφίξεως του Έρρίκου.

— Σās περιέμενον, τῷ είπεν ο δούξ μετά του γλυκυτέρου τρόπου· έπιθυμῶ, ως τὸ γνωρίζεις, να σās λάβω είς τήν ύπηρεσίαν μου ως ιδιαίτερον γραμματέα. Τὸ όνομα του πατρός σας είναι δι' ύμās ή καλλιτέρα δι' έμέ σύστασις και άφ' ου, τι έμαθον περι τῆς έν τῷ πανεπιστημίῳ προόδου, του πνεύματος και του χαρκτηρος σας, έλαβον ζωηρόν ενδιαφέρον δι' ύμās. Πριν ή σās καλέσω είς ύπηρεσίαν έντελῶς έμπιστευτικῆν, ήθέλησα να δώσω είς ύμās συνέντευξιν, δια να βεβαιωθῶ έγὼ αυτός έάν δύναμαι να περιμένω παρ' ύμῶν όχι λειτουργίαν δουλικήν αλλά συνεργάτην άφοσιωμένον και νοήμονα. Καθήσατε και είπατέ μοι έλευθέρως όποιαί τινες είναι αι ιδέαι σας επί του ύπουργήματος ύμῶν πλησίον έμοῦ.

Ο νέος και εύγενής Έρρίκος έπεθύμει μεγάλως να λάβῃ τήν θέσιν του ιδιαίτερου συμβούλου, τήν όποιαν ενόμιζεν ως τὸ βεβαιότερον μέσον τὸ εύκόλυνον τήν μετά τῆς Ότιλίας ένωσιν αυτού· αλλά δεν ήθελε πάλιν να άποκτήσῃ ταύτην δι' αίσχρās κολακειάς ή δια περιορισμοῦ δειναμένου να ύποληφθῆ ως ύποκρισία.

Ο πρίγκηψ τόν προσεκάλει να εξηγηθῆ άνευ περιστροφῶν. Υπήκουσε. Με τόνον λοιπόν πλήρη σεβασμοῦ, ήσυχον και θετικόν εξέθεσεν όπως ήννοει τὰ καθήκοντα λειτουργοῦ τινος πλησίον του ήγεμόνος αυτού.

Όταν έτελείωσε τήν εκθεσιν τῶν σκέψεων και τῶν θεωριῶν αὐτοῦ, ό νεαρός πρίγκηψ τόν έθεώρησε μειδιῶν και τῷ είπε.

— Σās εύχαριστῶ, κύριε Βέρνιχ. Υπάρχουσιν έν τῇ όμολογίᾳ τῆς πίστεως ύμῶν άρθρα τινὰ επί τῶν όποιῶν δεν συμφωνῶ έντελῶς μαζύ σας καθὼς και τινὰ σχέδια τὰ όποια δεν βλέπω εύκολα να ένεργηθῶσιν όπως ύμεις τὰ νομίζετε· άλλ'

αι ιδέαι σας είναι νοός άνεπτυγμένου, φύσεως τιμίας και άνθρώπου αισθανομένου, και αυξάνουσιν έν έμοι τόν σεβασμόν όν είχαν συλλάβει εξ αρχῆς δι' ύμās και τελευταίων σας ύπόσχομαι ότι θέλετε λάβει τήν θέσιν ταύτην τήν όποιαν τοσοῦτον έπαξίως θέλετε καθέξει. θέλομεν επανέλθει επί τούτου ταχέως· εύελπιστείτε είς έμέ.

Ο Έρρίκος ήτο εύτυχής διότι ήδυνήθη να γίνῃ άρεστός είς τόν ήγεμόνα χωρίς να παρεκλίνη τῶν αρχῶν του· έβλεπεν άνοιγόμενον είς αυτόν στάδιον εύρῶ ένα ύπηρετήσῃ τήν πατρίδα του και ήλπίζε συγχρόνως ή εύνοια του πρίγκηπος να τόν βοηθήσῃ να ύπερνικήσῃ τήν αντίστασιν τῆς οικογενείας του επί του μετά τῆς Ότιλίας συνοικεσίου αὐτοῦ. Έτρεξεν πλησίον τῆς Ότιλίας πλήρης χαρῆς έν τῇ ανακοινώσῃ τήν έπιτυχίαν του, και οι δύο έρασταί διήλθον όμοῦ ώρας πολλὰς οικοδομοῦντες έναέρια δώματα επί τῶν χρυσῶν νεφελῶν του μέλλοντος.

Πολλὰι ήμέραι παρήλθον κατόπιν τῆς εντέξευσεως του πρίγκηπος μετά του Έρρίκου άλλ' ουδεμία πρόσκλησις του έγένετο· πολλάκις μάλιστα συναντόμενος μετ' αὐτοῦ είς τόν κήπον ο πρίγκηψ έλάμβανεν άλλην όδόν.

Ο περιφερόμενος άγνωστος τὸ έσπέρας υπό τὰ παράθυρα τῆς Ότιλίας ήτο αυτός ο πρίγκηψ. Αφοῦ υπό ψευδώνυμον έλαβε πολλὰς μυστικὰς συνεντεύξεις μετά τῆς γραιίας Κ. Ουάϊς, ή όποία τόν ενόμιζε ως τινὰ πλούσιον και έλευθέριον εύπατρίδην έπιθυμοῦντα να νυμφευθῆ τήν άνεψιάν της, άφοῦ προσεπάθησεν είς μάτην να μαλάξῃ τήν νεάνίδα δια τῆς μεσολαθήσεως ή να τήν σαγηνεύσῃ δια τῶν δῶρων, ήμέραν τινὰ είσήλθεν είς τόν οικίσκον αὐτῆς και τῇ εξεμυστηρεύθη τόν έρωτά του.

Η Ότιλία ή όποία τόν είχε γνωρίσει είς τινὰ δημοτικῆν πανήγυριν τόν άνεγνώρισε παρευθὺς αλλά χωρίς να ταραχθῆ ένεκα τῆς έπισκέψεώς του, τῷ είπε μετά τελείας αξιοπρεπείας ότι δεν ήδύνατο να δεχθῆ τὰ δῶρά του ούτε να προσέξῃ οὐδ' έπ' όλίγον είς τὰς παρακλήσεις και ύποσχέσεις αὐτοῦ. Ο πρίγκηψ όμως επανελάμβανε μετά περισσοτέρας θερμότητος τὰς προσφορὰς και τὰς ύποσχέσεις του.

— Άκούσατε, πρίγκηψ, τῷ είπεν επί τέλους, δεν μοι είναι δυνατόν να σās ακούω περισσότερο χωρὶς να παραβῶ αίσθημα ιερὸν τόν όποιον μοι είναι τὸ φίλυτερον όλων. Έχετε ψυχὴν δικαίαν και εύγενῆ και δια τούτο θέλω σās τὸ είπει: αγαπῶ και αγαπῶμαι, αγαπῶ και είμαι ήρραβωνισμένη.

— Σείς; άνέκραξεν ο δούξ· και μετά τίνος; θέλω να τὸ μάθω.

— Δεν φοβοῦμαι να σās τὸ όμολογήσω. Τόν Έρρίκον Βέρνιχ.

— Τόν Έρρίκον Βέρνιχ! ή θεία σου μοι τὸ είπεν αλλά δεν ήθέλησα να τὸ πιστεύσω. Είναι δυστύχημα δι' αὐτόν ότι σās έγνώρισε και σās αγαπῶ. Υγίαινε. Δεν θέλω επανέλθει πλέον.

Έντούτοις ήλθε και επανήλθε πολλάκις, ή δὲ νέα όρφανῆ ταραττομένη εκ τῶν προσληπηρήσεων αὐτοῦ και έπιθυμοῦσα να απαλλαγθῆ άπεφάσισε να διηγηθῆ είς τόν Έρρίκον τὰ διατρέχοντα.

— Πρέπει να άναχωρήσωμεν, άνέκραξεν ο Έρρίκος μετά τήν ανακοίνωσιν ταύτην, πρέπει να νυμφευθῶμεν και να άναχωρήσωμεν. Πρέπει να καταφύγωμεν άλλαχού. Εκεί δὲ θέλω ζητήσῃ έργον τι προσφέρον ύμῖν τὰ τῆς ύπάρξεως χρεώδη. θέλω προσπαθήσει να διορισθῶ καθηγητῆς είς τὸ Πανεπιστήμιον, όπου ήμην φοιτητῆς όπου έχω φίλους πολλούς. Θάρρος, φίλτατον τέκνον, ο θεός έρχεται πάντοτε είς βοήθειαν τῶν βουλωμένων να βαδίσωσι τήν όδόν τῆς τιμῆς και τῶν καλῶν αισθημάτων· θέλω εύρει τόν πατέρα μου και έλπίζω να μη άντισταθῆ πλέον είς τὰς παρακλήσεις άφοῦ ιδεὶ τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς μου.

Αἱ δύο αγαπώμεναι καρδίαι έτειναν τήν χεῖρα άμοιβαίως μετ' εύγενοῦς έμπιστοσύνης και προσέβλεψαν μετά του αὐτοῦ θρησκευτικοῦ αισθήματος είς τόν οὐρανόν.

Ο δὲ συνταγματάρχης είς τόν όποιον ο Έρρίκος ήθελε να ανακοινώσῃ τήν άπόφασιν αὐτοῦ δεν εύρίσκετο πλέον είς κατάστασιν να τόν ακούσῃ. Μετά τήν έπισκεψιν του Φιλίππου Ουάϊς, ο χαρακτήρ του, αι έξεις του τὰ πάντα μετεβλήθησαν έν αὐτῷ. Αἱ θυγατέρες του τόν παρετήρουν μετά ψυχικῆς λύπης, ή γυνή του τόν ήρώτα συχνὰ περι τῆς καταστάσεως του

ταύτης καὶ ἤρξατο τὴν ἀγωνίαν του.

Ὁ φοβερός Ουαίς ἀδιακόπως τὸν ἐπισκέπτετο ἀπαιτητικώτερος καθ' ἑκάστην φαινόμενος· δὲν εἰσῆρχετο πλέον ὡς κατώτερος πρὸς ἀνώτερον ἀλλὰ μὲ κεφαλὴν ὑπερήφανον καὶ βλέμμα ἐταστικόν, τὸ ὁποῖον συχνὰ μάλιστα ἐρρίπτεν ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τοῦ συνταγματάρχου θυγατρὸς.

Ἢ ἐπιτυχία τῶν πρώτων διαβημάτων αὐτοῦ ἤρξατο τὴν φιλοδοξίαν του. Κύριος ἀπορρήτου ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξηρτᾶτο ἡ τύχη τοῦ πρώην συναδέλφου του ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ ὅσον τὸ δυνατὸν τούτου. Ἐπειδὴ ὁ Βέρνιχ ἦτο πλούσιος καὶ εὐγενὴς ἐπεθύμει καὶ οὗτος νὰ γίνῃ τοιοῦτος. Ὁ Βέρνιχ συνῆψε μετ' εὐγενοῦς οἰκογενείας γάμον ἐπεθύμει καὶ οὗτος νὰ συνάψῃ.

Ἡμέραν τινὰ εἶπε πρὸς τὸν συνταγματάρχην ὅτι ἐπεθύμει νὰ λάβῃ δίπλωμα εὐγενείας.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ Βέρνιχ.

— Ἀδύνατον! ἐπανέλαβεν ὁ ἀνιλεὴς Ουαίς. Τίποτε δὲν εἶναι δύσκολον εἰς τὸν κατέχοντα θέσιν ὡς σύ. Δύνασαι νὰ μοὶ ἀποδώσῃς πρᾶξιν τινὰ μεγάλην, ὅτι δηλαδὴ σοὶ διέσωσα ἄλλοτε τὴν ζωὴν καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης μὲ ἀνταμοίβεις.

Ὁ δυστυχὴς Βέρνιχ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῆ, εὐρίσκετο εἰς τοὺς χαλυβδίνους ὄνυχας θηρίου σκληροῦ· ὑπεσχέθη καὶ πράγματι ἔλαβε τοιοῦτον παρά τοῦ πρίγκηπος μετὰ μεγάλου κόπου καὶ πολλῶν δικαιολογημάτων.

(ἔπεται τὸ τέλος).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— 00 —

Οἱ μεγαϊστάνες τῆς αὐλῆς τῆς Βιέννης ἐζήτησάν ποτε παρά τοῦ Ἰωσήφ II νὰ ἐπιφυλάξῃ τὸν περίπατον τοῦ Πράτερ εἰς τοὺς ὁμοίους τῶν μόνον, διότι ὁ λαὸς καὶ οἱ μικρευγενεῖς τοὺς ἠνώχλουν.

— Ἐὰν δὲν ἐπεθύμουν, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκράτωρ, νὰ βλέπω παρά μόνον τοὺς ὁμοίους μου, ἔπρεπε νὰ κλει-

σθῶ εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν Καπουσίνων ὅπου ἀναπαύονται οἱ πρόγονοί μου. Ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους ἄνευ διακρίσεως, καὶ προτιμῶ τοὺς ἐναρέτους καὶ φρονίμους ἀπὸ τοὺς ἔχοντας μόνον τὴν δόξαν νὰ ἀριθμῶσι πρίγκηπας μεταξὺ τῶν προγόνων αὐτῶν.

Νομάρχης τις παρεπονεῖτο εἰς φίλον του διὰ τὰ παρεμβαλλόμενα αὐτῷ προσκόμματα παρά τοῦ δημάρχου.

— Δὲν πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ φίλος του, νὰ ἦναι τόσο πονηρὸς ἐνῶ, συνωμολόγησον μεταξὺ μας, ὅτι φαίνεται μᾶλλον ἀχύρινος δήμαρχος.

— Ἄ! πᾶ! ἀχύρινος δήμαρχος! ἀνέκραξεν ὁ νομάρχης, καὶ πιστεύεις ὅτι τόσο καιρὸν ἤθελε ξεφύγει τὰ δόντια τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου!

Σύζυγός τις παρεπονεῖτο κατὰ τοῦ συζύγου της διότι ἐφέρετο κακῶς πρὸς αὐτήν.

— Καὶ ἐν τούτοις πρὸ ὀλίγου ἀκόμῃ ἠγαπᾶσθε τρυφερῶς τῆ εἶπέ τις.

— Ναι εἰν' ἀληθὲς ἀπεκρίθη αὐτῇ· ἀλλ' οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι πέρασαν γρήγορα. Τότε ἅμα μὲ ἔβλεπεν ἐκτύπα ἢ καρδία του καὶ τώρα..... κτυπᾶ φοβερὰ ἢ ράβδός του.

Παιδίον τι πονηρὸν παρατηροῦν τὴν κόμην τῆς μητρὸς του τὴν ἠρώτησε.

— Καλέ, Μαμᾶ, διατὶ ἔχεις περισσότερα μαλλιά εἰς τὴν πόλιν παρά εἰς τὴν ἐξοχὴν;